

τοιαύτην ἀποθανοῦσα νόσον, ἥτις ἡλλοίωσε τοὺς χαρακτήρας της, θά ἦτον ὥραία ἀκόμη ἂν τῆς ἔλειπε μία τρομερὰ ὠχρότης ἢ ὁποία τὴν ἐκαμνεν ἀσχημον. Ἀπεικόνιζε ζωντανὸν θάνατον καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν ἰδῶ χωρὶς νὰ φρίξω.

— Πολὺ νέαν τὴν ἔχασες !

— Ἡ ἀθηνεὺς καὶ εὐπρόσβλητος κατασκευὴ της δὲν ἤμποροῦτε ν' ἀντισταθῇ εἰς τόσα δεινὰ, ὅλα μαζῇ. Πρό τιнос καιροῦ ἐκαταλάμβανα ὅτι ἦτον ἀφικτος ὁ θάνατός της, καὶ τοιαύτη ἦτον ἡ θλιβερά της τύχη ὅπου ἡαγκαζόμην νὰ τὸν ἐπιθυμῶ. Βλέπων αὐτὴν μαραινομένην καὶ φθειρομένην καθ' ἐλάστην, παρετήρουν μὲ ὀλεθρίαν τινὰ χάραν προσεγγίζον τὸ τέρμα τῶν δεινῶν της. Ἡ ἀδυναμία της ἐν πρώτοις εἶα μὴ, ἀπὸ τοῦ θανάτου της εἶχεν αὐξήσῃ· συχναὶ λειποθυμῖαι ἀπειλοῦσαν τὴν ζωὴν της ἀπὸ ὧραν εἰς ὧραν. Μίαν δ' ἐσπέραν (περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ αὐγούστου) τὴν εἶδα τόσον ἀδυνατισμένην, ὅπου δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀρῇτω. Ἐκάθητο εἰς τὴν καρέδραν της, διότι πρὸ τινων ἡμερῶν δὲν ἤμποροῦτε πλέον νὰ ὑποπέρῃ τὴν κλίνην. Ἐκάθησα καὶ γὰρ πλησίον της, καὶ εἰς τὸ καθύστατον σκότος συνομιλῆσαμεν τὴν τελευταίαν συνομιλίαν μας. Ἐὰν δάκρυά μου δὲν ἤμποροῦσαν νὰ παύσωσι, διότι σκληρὸν προαίσθημα μ' ἐδασάνιζεν. Διατί κλαίεις ; μοῦ ἔλεγε, διατί λυπεῖσαι ἔτσι ; Δὲν θά σ' ἐγκαταλίψω ἀποθνήσκουσα, καὶ θά εἶμαι παρούσα εἰς τὰς ἀγωνίας σου.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς μοῦ ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν νὰ μεταφερθῇ ἐκτὸς τοῦ πύργου, καὶ νὰ κάμῃ τὴν πρὸς εὐχὴν της εἰς τῶν λεπτοκαρυῶν τὸ μικρὸν δάσος της· ἐκεῖ ἐπεροῦτε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς καλοκαιρίας. «Θέλω, ἔλεγε, ν' ἀποθάνω βλέπουσα τὸν οὐρανόν»· πλὴν δὲν ἐπίστευα ὅτι ἡγγικεν ἡ ὥρα. Τὴν ἐπῆρα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, θέλων νὰ τὴν ὑπάγω βραστακτῇ. «Μὲ τὴν χεῖρα μόνον βάσταξέ με, μοῦ εἶπεν, ἵσως ἔχω ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ περιπατῶ. » Τὴν ὠδήγησα βραδίως μέχρι τῶν λεπτοκαρυῶν. Τῆς ἐσχημάτισα ἐν προσέκρηνον μὲ φύλλα ξηρὰ τὰ ὁποῖα ἐβύναζε μόνῃ της, καὶ, ἀπὸ τὴν ἐσκέπασα μὲ ἐσκέπασμα διὰ νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, ἔλαβα θέτιν πλησίον της· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἦναι μόνῃ εἰς τὴν τελευταίαν νοῖρὰν προτευχὴν της, ἀπειμακρύνθη· χωρὶς νὰ τὴν χάσω ἀπὸ τὴν ὄρασιν. Ἐβλέπα τὸ σκέπασμά της ὑψούμενον κατὰ καιρὸν, καὶ τὰς λευκὰς χεῖράς της διευθυνομένας πρὸς τὸν οὐρανόν. Καθὼς δ' ἐπληρώσατο εἰς τὸ δάσος, μοῦ ἐζήτησε νερόν. Τῆς ἔφερα μὲ τὸ ποτήριόν της. Ἐβρεξε τὰ χεῖλη της, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ πῇ. Αἰσθάνομαι τὸ τέλος μου, μοῦ εἶπεν ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν, ἡ διψα μου μετ' ὀλίγον θά εἶναι οδυσμένη διὰ παντός. Βάσταξέ με, ἀδελφέ μου, βοήθει τὴν ἀδελφὴν σου νὰ διαβῇ τὴν ἐπιθυμητήν, πλὴν φρικτὴν, ταύτην δίοδον. Βάσταξέ με, λέγε τὸν ἄμωμον. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦς ὁποῖους μοῦ ἀπεύθυνεν. Ἐστῆριξα τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸν κόλπον μου καὶ ἀπῆγγεila τὸν ἄμωμον. «Πέρασε εἰς τὴν αἰωνιότητα ! ἀκριβὴ μου ἀδελφῇ, τῆς ἔλεγα· ἐλευθερώσου ἀπὸ τὴν ζωὴν· ἄφες τὸ λειψάνόν σου εἰς

τὰς ἀγκάλας μου ! » Τρεῖς ὥρας τὴν ἐβάσταξα καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀγωνιζομένην τὸν τελευταῖον φύσεως ἀγῶνα· ἐπὶ τέλους ἐσθυεν ἡσυχᾶ, καὶ ἡ ψυχή της ἀπεσπάρθη ἐλευθέρως ἀπὸ τὴν γῆν.

Ἀπὸ ὁ Λεπρὸς ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν διήγησιν ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς του, ἐκάλυψε ἀφαιροῦσεν ἀπὸ τὸν ὀδοιπόρον τὴν φωνήν. Μικρὰν σιωπὴν ὁ Λεπρὸς ἐσηκώθη. «Ξένη, εἶπεν, τοῦ ἐλθῇ λύπη ἡ ἀθυμία, συλλογίστου τὸν ἐρημίτην τῆς Ἀσπιδος· δὲν τὸν ἐπεσκέψης ἀνωφελῶς. »

Ἐπεριπάτησαν μαζῇ πρὸς τὴν θύραν τοῦ κτήματος. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ, ὁ στρατιωτικὸς ἐβάλετο τὴν δεξιὰν χεῖρά του τὸ χειρόκτιόν του· ποτὶ ἐσφιγξες χεῖρα ἀνθρώπου, εἶπεν εἰς τὸν Λεπρὸν, καὶ μοῦ τὴν χάριν νὰ σφίγῃς τὴν ἐδικήν μου· εἶναι ὅστις ἐνδιαφέρεται θερμῶς εἰς τὴν τύχην σου. Ὁ Λεπρὸς ὠπισθοπόρησε μερικὰ βήματα μὲ κάποιαν φοίαν καὶ, ὑψώνων τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν· Εὐεργετικὴ Θεὶ ! ἐκραύγασεν, ὑπερευλόγη τοῦτον τὸν οἰκτίρμονα ξένον !

Κάμει μοι λοιπὸν μίαν ἄλλην χάριν, εἶπε πάλιν ὀδοιπόρος. Εἰμ' ἐτομος νὰ φύγω, καὶ δὲν θά ἰδωθῶ ἔτι τῶν παραπολὺν καιρῶν. Δὲν ἤμποροῦσαμεν τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις νὰ γράφωμεν ἐνίοτε τὰς ἀλλήλους· τοιαύτη σχέσις ἴσως σὲ ἀντέκοπεν ἀπὸ τῶν ἀδιακόπους σκέψεως σου, εἰς ἐμὲ δὲ θά ἐπροξένη μὲγάλῃν εὐχαρίστησιν. Ὁ Λεπρὸς ἐσκέρθη πρὸς τὸν ὀδοιπόρον ἐπὶ τέλους δὲ, διατί νὰ ζητῶ ν' ἀπατῶ ἑμαυτόν ; πέν. Δὲν πρέπει νὰ ἔχω ἄλλην συναναστρεφὴν τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἄλλον φίλον εἰμὴ τὸν Θεόν. αὐτόν θά ἰδωθῶμεν πάλιν.

Υἱάτινα, γενναῖε ξένε, εὐτύχει. . . ὑγίαινε πάντα. Ὁ ὀδοιπόρος ἐξῆλθεν. Ὁ Λεπρὸς ἐσφάλισεν τὴν θύραν καὶ ἐπρωξέ τοὺς μοχλούς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ.

Ἐπὶ τῆς Ἱπποτικῆς τοῦ μέσου αἰῶνος ἐποχῆς, ὁ ἔρως δὲν εὐχαριστιετο διακείμενων προσφιλῆς ἐν καρδίᾳ μουστήριον, ἀλλ' ἐπεδεικνύετο τοῖς πᾶσιν ἐφανῶς, οἱ δὲ ἐρωτοβλητοὶ ἱππότες παγκόσμιον ρεύοντες ῥόζαν, ἐπειρώοντο νὰ δηλώσῃ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐμφωλεύοντος πάθους τὴν ἀκμὴν δι' ἐπιτόλμων ἀνὰ γαυνημάτων· ὅτε αἱ δέσποναι ἦσαν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ σῶμας τῶν δημοσίων ἀγώνων, ὁ δ' ἔρως ἡ μόνον τοῦ σπουδαστοῦ ὑπόθεσις παρὰ τοῖς εὐπατρίδασι ὑφῆλκε καὶ ἀμφίβαλα ζητήματα ἐρωτολογικὰ συνελκόμενα ἐν συνειδήσει ἐμφιγενέσι καὶ καθίσταντο θέμα πάλαι λαϊκῆς ποιητικῆς συναγωνισμῶν τῶν κατ' ἐκείνους χρόνους ἀκμαζόντων ῥαψωδῶν. Ὡς ἐν παλαιᾷ δειγματι μνημονεύομεν τῶν ἐξῆς ἐρωτολογικῶν